

Arrest

nr. 230 285 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2016 dient de verzoekende partij samen met haar moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2016 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.2 Op 4 juli 2017 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op 10 november 2017, bij arrest nr. 194 836, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3 Op 4 december 2017 wordt deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Op 22 mei 2018, bij arrest nr. 204 115, vernietigt de Raad ook deze beslissing.

1.4 Op 25 juni 2018 wordt deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Op 12 december 2018, bij arrest nr. 213 790, vernietigt de Raad ook deze beslissing.

1.5 Op 18 maart 2019 wordt deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Op 16 december 2019, bij arrest nr. 230 284, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6 Op 18 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 5 april 2019 per aangetekend schrijven aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: E(...), Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: (...)

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: (...)

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoeker.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie.

De moeder van verzoeker is een weduwe. Zij diende zich sedert de dood van haar echtgenoot alleen te ontfemen over verzoeker, die ernstige medische problemen heeft.

Verzoek woont in België samen met zijn moeder, en broer, die hier legaal verblijft. Tevens wonen de vier nonkels van verzoeker (met name I(...), K(...), M(...) en S(...)) allen in ons land.

Verzoeker heeft derhalve geen familieleden meer in zijn land van herkomst die hulp kunnen bieden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Marokko, aangezien de medische zorgen daar niet voorhanden zijn. Dit werd ten overvloede aangehaald in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep tegen deze negatieve beslissing, dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er zijn derhalve geen banden meer met het land van herkomst.

Verzoeker verkeert bovendien in een slechte gezondheid. Dit wordt geenszins betwist door de beslissing inzake de medische regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoeker.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Marokko, zal dit een ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van verzoeker en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoeker en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekers werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing dient bij gevolg te worden vernietigd."

3.1.2 In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting van het eerste middel niet verder ingaat. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verder wijst de Raad erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent bepaalde elementen niet is gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij zich in het geval voorzien in het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° bevindt. Zij verwijst wel naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar haar gezinssituatie en naar haar gezondheidsproblemen.

Het voormelde artikel 74/13, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de

artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"*.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2019 op zich inderdaad slechts verwezen wordt naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, en dat uit deze beslissing op zich dus niet blijkt dat de gemachtigde enig onderzoek naar het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij heeft verricht.

Met betrekking tot het element *"gezins- en familieleven"* voert de verzoekende partij slechts aan dat haar moeder en broer, en vier van haar nonkels in België wonen en dat zij derhalve geen familieleden meer heeft in haar land van herkomst die hulp kunnen bieden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs voorlegt dat zij in Marokko daadwerkelijk geen familieleden meer zou hebben. Het loutere feit dat een aantal van haar familieleden in België zouden wonen (hetgeen voor een aantal van de genoemde familieleden slechts een loutere bewering uitmaakt), maakt niet dat er zich in het land van herkomst geen familieleden meer zouden bevinden. De Raad wijst in dit verband nog op een stuk dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 11 mei 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had gevoegd. Het betreft een *"aanmelding observatie"* van 24 december 2007, opgesteld door dr. D. V. Deze stelt met betrekking tot de leefcontext dat het gezin bestaat uit de moeder, twee zonen (waaronder de verzoekende partij) en drie dochters, die samen in een huis in E. (Marokko) wonen. Er wordt vermeld dat de moeder in België bij haar schoonzus A. H. verblijft, de partner/echtgenote van K. A. (zijnde de broer van de moeder van de verzoekende partij), en dat de schoonfamilie in de buurt van E. (Marokko) woont. Al dateert dit stuk reeds van meer dan tien jaar geleden, en werd het opgesteld op het moment dat de verzoekende partij en haar moeder nog heen en weer reisden tussen België en Marokko, blijkt uit dit stuk wel dat sprake is van minstens drie zussen van de verzoekende partij in Marokko, en tevens van schoonfamilie in de buurt.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat sprake is van het bestaan van en/of een nood aan mantelzorg door familieleden. Zoals de Raad ook reeds in zijn arrest nr. 230 284 van 16 december 2019 heeft vastgesteld, blijkt uit het administratief dossier in tegendeel dat de verzoekende partij in een instelling verblijft. Zo attesteert dr. J. G. op 19 februari 2019 nog dat zij sinds 2016 in het dienstverleningscentrum 't Z. G. te M. verblijft wegens ernstige mentale retardatie en gedragsproblemen *"waarvoor aangepaste opvang en medicatie"*. Vervolgens stelde de Raad in het voormelde arrest vast dat de verzoekende partij in het kader van het voor dat arrest relevante beroep zelf erkent dat zij nood heeft aan levenslange gezinsvervangende opvang en omkadering, en dat de ambtenaar-geneesheer ook heeft vastgesteld dat deze beschikbaar is in Marokko. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet duidelijk op grond waarvan haar opvang en verzorging door bepaalde familieleden zouden moeten gebeuren en niet in een gespecialiseerde instelling.

De bewering dat de verzoekende partij geen familieleden in Marokko meer zou hebben die hulp kunnen bieden, lijkt aldus te worden tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij gaat op geen enkele manier in op de aangehaalde mogelijk in Marokko wonende familieleden en toont dus niet aan dat deze zich niet langer in Marokko zouden bevinden en/of dat zij hulp zouden moeten bieden, nog los van hun al dan niet bereidheid daartoe.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aanvoert, laat staan dat zij aantoonst, dat zij in België een daadwerkelijk gezinsleven zou hebben met haar broer en de vier genoemde nonkels. Met betrekking tot haar moeder stelt de Raad vast dat ook zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat *in casu* sprake is van elementen aangaande het *"gezins- en familieleven"* die in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet relevant zouden zijn en waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden. Alleen al om deze reden kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde eromtrent had moeten motiveren.

Met betrekking tot het element “gezondheidstoestand” verliest de verzoekende partij dan weer uit het oog dat op dezelfde dag als het thans bestreden bevel, een beslissing werd genomen over de aanvraag van 11 mei 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich in dit kader wel degelijk hebben uitgesproken over de aandoeningen van de verzoekende partij en over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst. In zijn arrest nr. 230 284 van 16 december 2019 heeft de Raad het beroep gericht tegen de betrokken ongegrondheidsbeslissing van 18 maart 2019 verworpen. Hij stelde hierbij vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies en van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat een adequate behandeling van de aandoeningen van de verzoekende partij in Marokko beschikbaar en toegankelijk is, door een zorgvuldigheids- of motiveringsgebrek zouden zijn aangetast, of een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zouden uitmaken. De verzoekende partij voert verder geenszins aan dat de door de gemachtigde in de ongegrondheidsbeslissing van 18 maart 2019 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk waarom het in het kader van de voormelde aanvraag van 11 mei 2016 gevoerde onderzoek, dat heeft geleid tot de ongegrondheidsbeslissing van 18 maart 2019, niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ten slotte zet de verzoekende partij niet uiteen op grond waarvan zij uit het voormelde artikel 74/13 afleidt dat de gemachtigde over haar gezondheidstoestand nog afzonderlijk had moeten motiveren in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast voert de verzoekende partij nog aan dat het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. Indien zij gedwongen moet terugkeren naar Marokko, zal dit volgens haar een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad wijst vooreerst er op dat niet wordt betwist dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, en dat een onderzoek in het licht van het voormelde artikel 3 in het kader van een verwijderingsbeslissing noodzakelijk is.

Hoger heeft de Raad echter reeds vastgesteld dat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing, een beslissing werd genomen, waaraan een onderzoek is voorafgegaan van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, en van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandeling in het land van herkomst. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier toch een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen, ondanks het feit dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek van haar medische toestand werd gevoerd. De Raad wijst in dit verband erop dat het EHRM

een hoge drempel bepaalt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (cf. RvS 29 januari 2014, nr. 226.651; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet omvat echter twee hypothesen, één die een ziekte vereist, die op zich een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en één, zijnde de *in casu* relevante hypothese, die een aandoening vereist waarvoor de adequate behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is. Aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodoende een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, en de Raad reeds in het voormelde arrest nr. 230 284 vaststelde dat de ongegrondheidsbeslissing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet schendt, valt niet in te zien op welke manier het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de geschetste omstandigheden het voormelde artikel 3 zou schenden. In deze zin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: (...)

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit leidt, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese

Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand, familieleden en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

Verzoeker diende zijn land van herkomst te verlaten, aangezien er geen medische behandeling aanwezig was.

Hij kwam naar België, omdat de medische zorg hier wel afdoende was.

Bovendien heeft de broer van verzoeker hier een legaal statuut. De nonkels van verzoeker wonen ook allen in België.

Verzoeker heeft dus zeker en vast een gezinsleven in ons land. In het land van herkomst heeft verzoeker geen familieleden meer wonen waarmee hij nauwe banden onderhoudt, of die hem zouden kunnen helpen gedurende de precaire medische situatie.

De gezondheidssituatie van verzoeker werd in hierboven reeds toegelicht. Het is voor hem dramatisch moest hij alleen in zijn land van herkomst dienen te verblijven, zonder steun.

In de evaluatie van het medisch dossier oordeelde de arts-adviseur over het familieleven zonder verzoeker te horen.

Verzoekster werd in dit kader in ieder geval niet gehoord.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “het hoorrecht”, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 6 en 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting van het tweede middel niet verder ingaat. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn.

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hoger werd reeds vastgesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34). Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het kan tevens niet worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Er moet echter worden benadrukt, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf ook erkent, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

De verzoekende partij verwijst in dit verband opnieuw naar haar eerste middel. Zij stelt dat zij, mocht zij gehoord zijn geweest, had kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familieleden en gezondheidstoestand in rekening moesten worden gebracht.

Met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst en tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, volstaat het om te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in dit verband. Hieruit blijkt immers dat de gemachtigde reeds rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Met betrekking tot de voorgehouden afwezigheid van familieleden in het land van herkomst, is gebleken dat de verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen, die zelfs lijken te worden tegengesproken door gegevens uit het administratief dossier. De verzoekende partij kan wat dit betreft dan ook niet aannemelijk maken dat, mocht zij gehoord zijn geweest, dit tot een ander resultaat had kunnen leiden.

In het kader van het tweede middel voert de verzoekende partij wel aan dat zij “*vast en zeker*” een gezinsleven heeft in België. Zij verwijst hiervoor naar haar broer met een legaal statuut en naar haar nonkels, die allen in België wonen. Niet alleen beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering dat al haar nonkels in België wonen (enkel van de in het eerste middel genoemde nonkel K. ligt op basis van het voormelde stuk van 24 december 2007 eventueel een begin van bewijs voor), bovendien zet zij op geen enkele manier uiteen op welke manier zij een gezinsleven met deze personen zou hebben. Het loutere feit dat deze familieleden ook in België wonen, maakt immers niet dat sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven. In de mate dat dit betoog van de verzoekende partij moet begrepen worden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat voor de invulling van het begrip “*gezins- en familieleden*” moet gekeken worden naar de draagwijdte die aan artikel 8 van het EVRM wordt gegeven.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RVS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Zoals hoger reeds aangegeven, beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar broer en nonkels in België.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). *In casu* beroept de verzoekende partij zich niet op het bestaan van een kerngezin.

Wat de door de verzoekende partij opgesomde familieleden betreft, wijst de Raad erop dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8, indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en de opgesomde familieleden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier sprake zou zijn van zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid met de betrokken familieleden. In de mate dat uit haar betoog moet worden afgeleid dat deze familieleden haar steunen en helpen gedurende haar precare medische situatie, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat *in casu* sprake is van mantelzorg door familieleden, maar dat uit het administratief dossier in tegendeel blijkt dat de verzoekende partij sinds 2016 in een instelling verblijft.

De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar broer en nonkels niet aannemelijk. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat een horen over dit vermeende gezinsleven tot een ander resultaat had kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE